

Arrest

nr. 254 880 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Hazara en een aanhanger van de sjjiitische geloofsleer. U bent geboren in de Iraanse stad Teheran, waar uw ouders naartoe verhuisden nadat de taliban hun huis in Afghanistan in brand hadden gestoken. U en uw gezin waren als Afghaanse vluchtelingen geregistreerd in Iran. Voor het werk van uw vader als werknemer van een exporteur van bloemen verhuisden jullie van Teheran naar Delijan in de provincie Markazi. U groeide op in Iran en bent nooit in Afghanistan geweest.

Eind 2014 of begin 2015 vertrok u uit Iran. Na uw aankomst in Europa diende u als minderjarige in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. In maart of april 2017 werd u door de Duitse autoriteiten een tijdelijke beschermingsstatus toegekend. Omdat de aard uw verblijfsstatus er was

gewijzigd, wat ervoor zorgde dat u niet meer kon studeren en uw uitkering werd gehalveerd, besliste u in 2019 om Duitsland te verlaten en naar België door te reizen.

Op 19 november 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). In het kader van dit verzoek verklaarde u dat u uit Iran bent vertrokken nadat uw vader besliste om u het land uit te sturen omdat er voor u geen toekomst was in Iran. Op 1 april 2020 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk, omdat uit het geheel van het dossier en uw verklaringen bleek dat u over een beschermingsstatus in Duitsland beschikte. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 12 december 2020 aangehouden werd door de politie van Antwerpen wegens drugsbezit en dat u bij die aanhouding een valse identiteit opgaf, met name M.S. (...), geboren op 11 december 1999.

Op 5 februari 2021 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in, nadat u op 2 februari 2021 van uw vrijheid werd benomen en een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. In het kader van uw huidige verzoek verklaarde u voor de DVZ dat u homoseksueel bent en dat u hierdoor bij terugkeer naar Iran geëxecuteerd zou worden. U stelde dat u niet naar Duitsland terug wil aangezien u er het slachtoffer werd van een groepsverkrachting door de vier Afghanen met wie u sinds uw meerderjarigheid een sociale woning deelde en die ontdekt hadden dat u een homoseksueel bent. U stelde dat u in Duitsland door andere Afghanen met de vinger werd gewezen en bespot wegens uw homoseksualiteit. U verklaarde verder dat u niet naar Duitsland wil terugkeren omdat u vreest naar Afghanistan te zullen worden teruggestuurd.

Op 5 maart 2021 besliste het CGVS opnieuw om uw verzoek niet-ontvankelijk te verklaren aangezien uit het geheel van het dossier bleek dat u in Duitsland over internationale bescherming beschikte. Tijdens de beroepsprocedure die u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) aanspande tegen deze beslissing, werd door de Duitse autoriteiten informatie gedeeld met de Belgische asielinstanties waaruit blijkt dat u niet meer over een geldige beschermingsstatus beschikt in Duitsland. Om die reden besliste het CGVS op 11 maart 2021 om haar beslissing tot niet-ontvankelijkheid in te trekken. In het arrest dd. 12 maart 2021 van de RvV werd het beroep dat u tegen deze beslissing had ingesteld, verworpen aangezien het zonder voorwerp was gebleven. Hierna verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk op 17 maart 2021.

Vervolgens had u op 8 april 2021 opnieuw een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS, waarin uw verzoek ten gronde werd behandeld. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u in Iran op uw vijftiende ontdekte dat u homoseksuele gevoelens had. Kort hierna had u seksuele betrekkingen met enkele van uw klasgenoten. Enige maanden hierna kwam een nieuwe jongen naar uw school, Mustafa, die zich openlijk uitte als homoseksueel. U zocht contact met hem en jullie bouwden een vriendschappelijke relatie uit. Na enkele weken vertelde u hem dat u ook een homoseksueel was en nadat u hierop met hem seksuele betrekkingen had, kregen jullie een relatie. Jullie zagen elkaar op en na school en spraken ook geregeld af bij Mustafa thuis. Uw klasgenoten spraken u hierop aan en spotten met u. Aangezien Mustafa uit een rijke en invloedrijke familie kwam, werd hij met rust gelaten. Uw vader droeg u tevens op om geen contact meer te hebben met Mustafa. U stemde hiermee in maar jullie bleven elkaar toch zien.

Op een avond gingen uw ouders op familiebezoek maar bleef u met uw jongere broer thuis achter. U nodigde Mustafa uit. Terwijl uw broer op straat speelde, werd u in uw kamer intiem met Mustafa. Uw broer liep echter uw kamer binnen en betrapte jullie. U probeerde uw broer ervan te overtuigen om dit niet aan uw ouders te vertellen maar de volgende dag confronteerde uw moeder u met wat uw broer haar verteld had. U verklaarde aan uw moeder dat u homoseksuele gevoelens had. Uw moeder droeg u vervolgens op om te vluchten, omdat ze de reactie van uw vader vreesde. U ging hierop naar uw vriend Mustafa en vroeg of u bij hem mocht blijven. Hij weigerde dit echter, uit vrees voor zijn ouders die niet wilden dat hij zich met Afghanen associeerde. Hierna hield u zich bij verschillende vrienden schuil tot uw moeder na een week uw vertrek uit Iran regelde.

Korte tijd na uw aankomst in België kreeg u een relatie met Ali Reza M. (...), een erkend Afghaans vluchteling in België, met wie u nog steeds een relatie hebt. U stelt dat u ook in België het slachtoffer werd van beschimpingen en pesterijen wegens uw seksuele oriëntatie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een USB-stick met een video waarop u en een andere man te zien zijn; een kopie van een aanwezigheids- en opvolgingsattest van de Brusselse vzw Rainbow House, dd. 02.04.2021; een kopie van de verblijfsvergunning van Ali Reza M. (...); een kopie van een handgeschreven verklaring van Ali Reza M. (...); een foto van u met Ali Reza M. (...). Na uw persoonlijk onderhoud liet u via uw advocaat nog de foto's van de Iraanse verblijfsvergunningen van uw ouders overmaken. Vzw Nansen stuurde na uw persoonlijk onderhoud ook nog een begeleidend schrijven dd. 12.04.2021 op.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u in het kader van onderhavig verzoek geen procedurele noden meer aanhaalt (Vragenlijst bijzonder procedurele noden DVZ d.d. 16 februari 2021, punten 1-3), in tegenstelling tot uw eerste verzoek waar u vroeg om bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk.

Waar u verwijst naar uw psychologische problemen wordt ten eerste opgemerkt dat die met geen enkel document worden gestaafd. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen omtrent uw psychologische problematiek niet dat u niet op normale wijze zou kunnen deelnemen aan het persoonlijk onderhoud. Ook blijkt uit de rest van uw verklaringen die u in het kader van uw vorige en huidige verzoek om internationale bescherming hebt afgelegd dat u cognitief en psychologisch wel degelijk in staat bent om op normale wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Zo stelt u op de datum van het persoonlijk onderhoud dat u al een maand lang geen medicatie meer neemt voor uw psychologische problemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08.04.2021, p. 3). Bovendien geeft u nergens aan dat uw cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat u niet meer in staat zou zijn tot het afleggen van coherente en gedetailleerde verklaringen. U stelt dat het overdag goed met u gaat maar dat u 's avonds last hebt van angsten (ibid.).

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

U werd op 8 april 2021 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08.04.2021, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en

herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u bij de registratie van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 13 november 2019 zelf liet optekenen dat u de Iraanse nationaliteit bezat (zie document 'Enregistrement demande de protection internationale' dd. 13.11.2019, punt I.) Toen u op 10 december 2019 door de DVZ werd geïnterviewd, liet u uw nationaliteit echter wijzigen naar Afghaans (zie verklaring DVZ dd. 10.12.2019 (verder DVZ I), punt 6). Het is vreemd dat u niet meteen al bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming opwierp dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikte. Het feit dat u eerst aangaf over de Iraanse nationaliteit te beschikken en dit pas later corrigeerde naar de Afghaanse nationaliteit, doet ernstig twifelen aan uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw verklaringen in verband met uw nationaliteit.

Uw geloofwaardigheid wordt verder in het gedrang gebracht door tegenstrijdigheden in uw verklaringen in verband met uw familie. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bij de DVZ dat uw moeder een Iraanse is en dat zij Fars is van etnische origine (zie DVZ I, punt 6 en 13 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 27.01.2020 (verder CGVS I), p. 3). In het kader van uw tweede verzoek stelt u echter dat uw moeder een Afghaanse is en dat zij Hazara is van etnische origine (zie verklaring DVZ dd. 16.02.2021 (verder DVZ II), punt 6 en 13 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08.04.2021 (verder CGVS II), p. 6). Het is zeer vreemd en opmerkelijk dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over de nationaliteit en etnische achtergrond van uw eigen moeder.

Ook over waar uw ouders gehuwd zijn, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat uw vader emigreerde naar Iran en daar pas uw moeder heeft leren kennen (zie CGVS I, p. 3). In het kader van uw huidige verzoek verklaart u dat uw ouders elkaar in Afghanistan reeds hebben leren kennen, daar zijn gehuwd en 44 à 45 jaar geleden naar Iran zouden zijn vertrokken (zie CGVS II, p. 6-7). Dit is een erg opmerkelijke bewering daar uit de door u neergelegde verblijfsdocumenten op naam van uw ouders blijkt dat ze respectievelijk 40 en 43 jaar oud zijn.

Wat betreft uw oudere zus Samira stelde u in het kader van uw eerste verzoek dat zij in Iran, meerbepaald Teheran, geboren is (zie DVZ I, punt 17). U herhaalde deze verklaringen toen u door de DVZ werd gehoord in het kader van uw tweede verzoek (zie CGVS II, punt 17). In het kader van uw huidige verzoek wijzigt u echter ook wat dit betreft uw verklaringen en stelt u dat uw zus in Afghanistan geboren is (zie CGVS II, p. 6-7). U stelt echter niet te weten waar precies zij is geboren (zie CGVS II, p. 7). Het is vreemd dat u ook wat dit betreft uw verklaringen aanpast. Bovendien stelt u dat uw zus 26 of 27 jaar oud is en dat uw ouders 44 of 45 jaar geleden vanuit Afghanistan naar Iran emigreerden en sindsdien nooit meer zijn teruggekeerd, wat het des te vreemder maakt dat u in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat zij in Afghanistan zou geboren zijn (zie CGVS II, p. 6-7). Ten slotte wordt in verband met uw verklaringen over uw familie opgemerkt dat het vreemd is dat u in het kader van uw eerste verzoek nog stelde dat u twee broers heeft, maar dat u in het kader van uw tweede verzoek uw tweede broer Amir Abbas niet meer vermeldt (zie DVZ I en II, punt 17).

Het feit dat u dergelijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over dergelijke essentiële informatie als uw familiesamenstelling, de nationaliteit en etnische achtergrond van uw moeder en het geboorteland van uw zus, doet ernstig twifelen aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien legt u ongeloofwaardige verklaringen af over de omstandigheden waarin uw gezin vanuit Afghanistan naar Iran zou zijn verhuisd. Zo stelt u in het kader van uw huidige verzoek dus dat uw ouders al 44 à 45 jaar in Iran wonen (zie CGVS II, p. 6). Tegelijkertijd verklaart u echter ook dat uw ouders in Afghanistan hebben gewoond tot ze problemen kregen met de taliban en de taliban hun huis in brand stak (zie CGVS II, p. 6-7). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban pas in 1994 door Mullah Omar werd opgericht en pas in 1996 het land veroverde. Het is dan ook onmogelijk dat uw ouders 44 à 45 jaar geleden reeds Afghanistan zouden hebben verlaten omdat ze problemen hadden met de taliban. Overigens wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u niet weet waar uw ouders woonden op het moment dat zij uit Afghanistan vertrokken (zie CGVS II, p. 8). Aangezien u tot aan uw vertrek uit Iran als oudste zoon bij uw ouders inwoonde, mag immers redelijkerwijze worden verondersteld dat u hierover op de hoogte zou zijn.

Daarenboven legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfsstatus die u en uw gezinsleden hadden in Iran. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u voor het CGVS dat u en uw ouders de Mohajerkart hadden (zie CGVS II, p. 8). Gevraagd of u vertrouwd bent met de Amayeshkaart stelt u dat u ervan hoorde en dat u denkt dat het een kaart is, maar dat u er verder geen informatie

over hebt (zie CGVS II, p. 9). Nochtans verklaarde u eerder voor de DVZ in het kader van uw tweede verzoek dat u in Iran nog over een Amayesh-kaart beschikte (zie DVZ II, punt 29). Bovendien liet u na uw persoonlijk onderhoud met het CGVS via uw advocaat twee foto's van Amayesh 15-kaarten op naam van uw ouders overmaken aan onze diensten. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat indien u en/of uw ouders over een Amayesh-kaart beschikten, u beter met deze verblijfstitel vertrouwd zou zijn. Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek louter stelde dat u nooit over identiteitsdocumenten hebt beschikt en maakt u geen enkele melding van een Amayesh of Mohajer-kaart (zie DVZ I, p. 10 en zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5).

Gevraagd naar deze Mohajer-kaart waarover u en uw ouders beschikten, stelt u dat het een groene kaart was die driemaandelijks moest worden verlengd en die Afghanen onder andere in staat stelde om te werken (zie CGVS II, p. 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in de periode 1979-1992 aan veel 'onvrijwillige religieuze migranten' of 'mohajerin' uit Afghanistan een verblijfstitel werd gegeven die onbepaald geldig was in de tijd en die de houders ervan in staat stelde om handarbeid te verrichten. Deze kaart was echter blauw en niet groen. In de jaren '80 werd aan sommige Afghanen wel degelijk een groene kaart gegeven, maar houders van deze kaart mochten evenwel niet werken. Vanaf 1993 hadden Afghanen in Iran niet langer het statuut van Mohajerin, maar van gewone vluchtelingen (Panahandegan) en kregen ze enkel nog een tijdelijke verblijfsvergunning. In 2001 begon men in Iran met het registreren van Afghanen in Iran. Alle eerdere uitgereikte documenten werden na juni 2001 ongeldig verklaard. Vervolgens begon men in 2003 uitreiken van Amayesh-kaarten aan de Afghanen die in 2001 werden geregistreerd. Deze kaart heeft een beperkte geldigheidsduur en voor het behoud ervan moet men zich steeds opnieuw laten registreren. Indien men een herregistratie mist, bestaat er geen mogelijkheid om zich opnieuw te laten registreren. Bij elke registratieronde hadden deze kaarten een andere kleur. In het licht van al deze informatie is het vreemd dat u verklaart dat u niets afweet over Amayesh-kaarten en dat u en uw ouders houder waren van Mohajer-kaarten, die een groene kleur hadden. Indien uw ouders op heden over Amayesh 15kaarten beschikken, dan moeten ze immers al sinds uw kindertijd over dit soort Amayesh-kaarten beschikken, die telkens een andere kleur hadden.

Daarenboven blijken ook uw verklaringen over uw leven als Afghaan in Iran tegenstrijdig en weinig doorleefd. Zo stelt u weliswaar dat er veel illegale Afghanen waren die in het zwart werkten en angst hadden om te worden opgepakt, maar kent u echter geen van deze mensen persoonlijk (CGVS II, p. 9). Bovendien is het vreemd dat u in het kader van uw eerste verzoek nog stelt dat u uit Iran bent weggegaan omdat u er niet naar school mocht gaan als Afghaan en u er niet de nodige identiteitsdocumenten had om te werken, hoewel uit uw verklaringen in het kader van uw huidige verzoek blijkt dat u tot een week voor uw vertrek uit Iran naar een Iraanse middelbare school ging en uw vader, die over hetzelfde identiteitsdocument als u beschikte, er legaal werkte in de bloementeelt (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5 en zie CGVS II, p. 10-11 en 13-14). Ook uw broer ging naar school in Iran en is daar volgens u vermoedelijk enkel mee gestopt omdat hij zijn interesse verloor (zie CGVS II, p. 11).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben geleefd. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Afghaanse nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, onder welke omstandigheden u voor uw aankomst in België leefde, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 8 april 2021 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels waren omtrent uw verklaringen in verband met nationaliteit. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en dat indien u hierop geen correct zicht biedt, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (zie CGVS II, p. 3, 6 en 8). U volhardde evenwel in uw verklaringen dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt (zie CGVS II, p. 6-8).

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, die de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien wordt opgemerkt dat het CGVS naast uw nationaliteit ook uw seksuele oriëntatie en de problemen die u als gevolg daarvan in Iran zou hebben gehad, ongeloofwaardig acht.

Hoewel het Commissariaat-generaal beseft dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag er redelijkerwijze van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn verwacht worden dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.

Ten eerste dient in dit verband te worden opgemerkt dat u uw seksuele oriëntatie, die volgens uw verklaringen aan de basis ligt van uw problemen in en vertrek uit Iran, pas hebt aangehaald in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, dat u pas indiende nadat u van uw vrijheid was beroofd. Het CGVS neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Evenwel dient benadrukt dat van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraag. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Het feit dat u uw seksuele oriëntatie pas opwerpt in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming dd. 05.02.2021, een vijftiental maanden na uw aankomst in België en tien maanden na de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek, is des te vreemder in het licht van uw verklaringen dat u in België een homoseksuele relatie onderhoudt sinds drie maanden na uw aankomst in België in november 2019 (zie CGVS II, p. 20). Bovendien stelt u in het kader van uw huidige verzoek dat u op sociale media foto's deelt van u en uw vriend (ibid.). Aangezien u stelt al geruime tijd een homoseksuele relatie te onderhouden in België en foto's van uw partner deelt op sociale media, is het vreemd dat u deze relatie en uw seksuele oriëntatie niet al eerder opwerpt. Het feit dat u geen beroep instelde tegen de beslissing dd. 01.04.2020 van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek met verwijzing naar deze elementen of niet al eerder een tweede verzoek indiende maar hier in tegenstelling mee wachtte tot u van uw vrijheid werd beroofd en nadat u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het ook op verwijdering kreeg, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien verklaart u dat u ook in Duitsland geen gewag maakte van uw eerdere homoseksuele relatie in Iran met Mustafa of de problemen met uw familie waartoe die had geleid (zie CGVS II, p. 21). De reden waarom u dit niet deed, is echter niet geloofwaardig. Zo stelt u dat u dit wel vertelde aan de jongens in uw centrum die u ook onderweg hadden begeleid, maar dat zij u zouden hebben aangeraden om dit niet te vertellen aangezien u geweigerd zou worden. U stelt tevens dat u moskeeën zag en daarom dacht dat Duitsland een moslimland was (ibid.). Het gegeven dat u wel jongens in uw centrum in vertrouwen zou hebben genomen met betrekking tot uw seksuele oriëntatie en de problemen die dit al opleverde voor u, maar hierover niets vermeldde tegen de Duitse asielaanvragers omdat u meende dat het een moslimland was, is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig. Bovendien verklaart u dat u in Duitsland psychologische begeleiding kreeg en dat uw psycholoog u er daar kon van overtuigen dat u het acceptabel was om homoseksueel te zijn, wat het des te vreemder maakt dat u uw seksuele oriëntatie niet opwerpt bij de Duitse asielaanvragers (zie CGVS II, p. 3-4). U wierp er integendeel op dat u uit Iran was vertrokken omdat u gedwongen zou worden om in Syrië te gaan vechten (zie beslissing Duitse asielaanvragers dd. 20.02.2017, p. 2).

Het CGVS is daarnaast evenmin overtuigd van uw verklaringen in verband met uw bewustwording van uw seksuele oriëntatie. Gevraagd in welke periode van uw leven u zich voor het eerst tot jongens aangetrokken voelde, gaf u in eerste instantie louter de algemene verklaring dat wanneer iemand als homoseksueel geboren wordt, hij dit vanaf zijn kindertijd is (zie CGVS II, p. 16). Hierop gevraagd hoe oud u zelf was toen u dit beseftte, stelt u dat u 15 en een half jaar oud was toen u beseftte dat u seksueel gezien klaar was en dat u begreep dat u geen interesse had in vrouwen en meisjes (ibid.). U stelt dat u zich aangetrokken voelde tot bepaalde jongens in uw omgeving en de vrienden van uw vader. Gevraagd om meer te vertellen over hoe u die bewustwording ervoer, stelt u dat u in het begin dacht dat u ziek was en een zondaar (zie CGVS II, p. 17). U stelt dat u bang en beschaamd was voor uw gevoelens en dat u, als lid van een erg religieuze familie, op religieuze festivals aan god ging vragen om genezen te

worden (*ibid.*). Pas toen u Mustafa ontmoette, leerde u dat u niet alleen was en dat er nog mensen waren als u. Voor u Mustafa leerde kennen had u, tevens op uw vijftiende, twee keer seks met klasgenoten van u (zie CGVS II, p. 15-17). U stelt dat u hoorde dat twee jongens uit uw klas een seksuele relatie hadden, waarop u één van hen, Milad, benaderde dat u deze roddel gehoord had en meteen al voorstelde om seks te hebben (zie CGVS II, p. 15-16).

Aangezien u stelt dat u zich op het moment dat u seks had met Milad al identificeerde als homoseksueel maar uzelf nog niet aanvaard had (dat deed u pas toen u Mustafa leerde kennen) en u nog angst en schaamte koesterde voor uw gevoelens, is het vreemd dat u een klasgenoot, over wie het gerucht de ronde deed dat hij een homoseksuele relatie had, zomaar zou benaderen met de letterlijke vraag om seks te hebben (zie CGVS II, p. 16-17). Hierop gevraagd hoe u veranderde van iemand die zichzelf als een zondaar beschouwde en die op religieuze festivals aan god vroeg om hem van zijn gevoelens te genezen in iemand die het aandurfde om op zijn klasgenoot af te stappen en seks te vragen, komt u niet verder dan te stellen dat u zich toen inderdaad een zondaar voelde maar dat u zich ook wou ledigen, dat u een mens was en u ook seks moest hebben (zie CGVS II, p. 17). Het is echter vreemd en niet geloofwaardig dat u, die zichzelf nog helemaal niet had aanvaard en negatieve gevoelens koesterde omtrent uw seksuele oriëntatie, zo plots uw seksualiteit begon te beleven louter omdat u de fysieke drang naar ontlading voelde. Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden dat u omstandiger en op meer doorleefde wijze over deze tweestrijd en hoe u uiteindelijk toch de beslissing hebt genomen om Milad aan te spreken, kan vertellen.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u daags na deze eerste fysieke ontlading al meteen opnieuw seks had, ditmaal niet enkel met Milad maar ook met Amir, de jongen over wie het gerucht de ronde deed dat Milad er een relatie mee had (zie CGVS II, p. 15-17). U stelt dat Milad Amir had ingelicht over het feit dat hij met u seks had gehad en dat Amir vervolgens een trio voorstelde met u en Milad. U stelt dat u blij was dit te horen en stemde meteen in. Dezelfde dag nog hadden jullie gedrieën seks bij Milad thuis toen zijn moeder even naar de winkel was (zie CGVS II, p. 16-17). Dergelijke impulsieve gedragingen zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met het beeld van de jongeman die in een streng religieus moslimgezin opgroeide in Iran en die zich nog maar pas bewust was van zijn seksuele oriëntatie en daar nog heel hard mee worstelde.

Bovendien is het vreemd dat u met stelligheid verklaart dat Milad noch Amir een homoseksuele oriëntatie hadden, hoewel u hier met hen niet over praatte en u Milad net benaderd hebt omdat het gerucht op school de ronde deed dat hij en Amir een relatie hadden (zie CGVS II, p. 15-16). U stelt dat jullie louter voor de ontlading met elkaar seks hadden. Gevraagd of dit op uw school vaker voorkwam, dat twee jongens die los van hun seksuele oriëntatie seks hadden met elkaar puur voor de seksuele ontlading, bevestigt u dit (zie CGVS II, p. 17). Gevraagd of deze praktijk dan maatschappelijk aanvaard wordt, komt u echter niet verder dan te stellen dat het niet goed is en dat u het persoonlijk niet goed vindt als iemand die geen homoseksueel is, seks heeft met een andere jongen of een man gewoon voor de ontlading (zie CGVS II, p. 18). Het is vreemd dat u, die met drie verschillende jongens uit uw school seks had, niet omstandiger kan verklaren hoe er naar deze praktijk werd gekeken in uw school en in de bredere Iraanse samenleving. Het feit dat u dit niet kunt, getuigt van een flagrant gebrek aan inzicht omtrent het risico dat u liep door met deze drie jongen seksuele betrekkingen aan te gaan. Bovendien is het vreemd dat u de praktijk van het hebben van seks puur voor de ontlading veroordeelt, terwijl u deze praktijk net gebruikt als rechtvaardiging waarom u ondanks uw worsteling met uw seksuele oriëntatie toch op Milad bent afgestapt met de vraag om seks (zie CGVS II, p. 17-18).

Bovendien worden ook vraagtekens gesteld bij hoe u dankzij uw contact met Mustafa uw seksuele oriëntatie ging aanvaarden en uiteindelijk ook ten volle ging beleven. Zo stelt u dat Mustafa een nieuwe jongen was op school die zich openlijk en zonder angst uitte en gedroeg als homoseksueel en dat u toen pas begon te aanvaarden dat u een homoseksueel bent en hem om die reden hebt benaderd (zie CGVS II, p. 12). Gevraagd hoe u wist dat Mustafa een homoseksueel was, stelt u dat hij make-up droeg, lang haar had en zich anders kleepte en dat als mensen op school hem vroegen of hij homoseksueel was, hij daar bevestigend op antwoordde (zie CGVS II, p. 18). U stelt echter ook dat, toen u Mustafa benaderde, hij stelde dat het in Iran niet mogelijk is om je openlijk te uiten als homoseksueel en dat je dat niet kunt delen (zie CGVS II, p. 17). Deze discrepantie tussen het gedrag en de verklaringen van Mustafa is op zijn minst vreemd te noemen.

Bovendien is het vreemd dat u stelt dat Mustafa geen problemen of angst had wegens zijn seksuele oriëntatie omdat hij Iraans was en rijk en omdat zijn vader werkte bij iets dat in Iran veel macht heeft (zie CGVS II, p. 12, 13 en 18). Het is niet geloofwaardig dat Mustafa, in het streng religieuze klimaat waarin jullie leefden, geen problemen zou hebben hoewel hij openlijk uitkwam voor zijn homoseksuele geaardheid omdat zijn vader veel aanzien had binnen de Iraanse samenleving. In tegendeel kan net hierdoor redelijkerwijze worden vermoed dat het feit dat zijn zoon openlijk homoseksueel is, niet in goede aarde zou vallen bij hem. Bovendien is het vreemd dat, wanneer u nogmaals gevraagd wordt of Mustafa dan geen problemen ondervond omdat hij zich openlijk uitte als homoseksueel, u stelt dat u

denkt dat dit niet het geval was (zie CGVS II, p. 18). Het is vreemd dat u hierover, aangezien u ruim vijf maanden een relatie had met hem, niet met meer zekerheid verklaringen kan afleggen (zie CGVS II, p. 14). Bovendien stelde u eerder al dat niemand op uw school contact wilde met Mustafa, behalve de meisjes (zie CGVS II, p. 12). Het is vreemd dat u deze sociale uitsluiting niet als probleem identificeert wanneer u daar expliciet naar wordt gevraagd. Daarnaast is het vreemd dat, hoewel u dus stelt dat Mustafa wegens zijn status in Iran niets te vrezen had, hij wel degelijk vrees had voor de politie, zijn familie en uw familie toen u hem vroeg of u, nadat uw broer uw vader had ingelicht over uw homoseksualiteit, bij hem mocht blijven logeren (zie CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet bij Mustafa kon gaan omdat zijn familie niet wilde dat hij zich ophield met Afghanen (zie CGVS II, p. 18). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat in de door u geschetste religieuze Iraanse samenleving de ouders van Mustafa het erger zouden vinden dat hij met een Afghaan werd geassocieerd dan dat hij een homoseksuele relatie had. Bovendien bleek hierboven al dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit.

Daarnaast kan er door het CGVS evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot het ontstaan en de evolutie van de relatie tussen u en Mustafa. Zo is het vreemd dat u stelt dat Mustafa pas geloofde dat u net als hem homoseksueel bent nadat u seks had met hem, terwijl u zelf hebt aangegeven dat jongens en mannen in Iran wel vaker seks hebben met elkaar puur voor de ontlading, los van hun seksuele oriëntatie (zie CGVS II, p. 13 en 17). Ook is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat jullie elkaar bleven zien op school en in het openbaar en bleven afspreken in het huis van Mustafa of in uw eigen huis om daar seksuele betrekkingen te hebben met elkaar terwijl uw klasgenoten u bespotten en met u vochten vanwege uw band met Mustafa en ook uw vader u al had opgedragen om Mustafa niet meer te zien (zie CGVS II, p. 13). Gelet op het feit dat u verklaart uit een zeer religieuze familie te komen en dat u in Iran het risico loopt om wegens uw relatie te worden geëxecuteerd is het enerzijds vreemd dat u en Mustafa het risico bleven nemen om elkaar openlijk in het openbaar en in jullie eigen woningen te blijven zien en anderzijds dat jullie omgeving dit verder liet gedijen tot het moment waarop uw broer u naakt betrapte en uw ouders hierover inlichtte (zie CGVS II, p. 13-14 en 19). Het gegeven dat jullie zo los omsprongen met het risico dat jullie door klasgenoten of familieleden zouden worden betrapt duidt op een flagrant gebrek aan risico-inzicht, wat moeilijk te verzoenen valt met de vrees die u had om uw leven te verliezen door het gedrag dat u stelde.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over uw concrete vluchtaanleiding niet geloofwaardig. Zo stelt u dat u de bewuste avond waarop u en Mustafa door uw broer betrapt werden, had geweigerd om met uw ouders naar een religieuze viering bij uw oom te gaan (zie CGVS II, p. 13). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u als minderjarige zo tegen de duidelijke wil van de volgens uw eigen verklaringen zeer religieuze familie kon ingaan en toch mocht thuisblijven (zie CGVS II, p. 13 en 19). Bovendien is het merkwaardig dat u verklaart dat u de voordeur niet op slot deed toen u zich binnen terug trok met Mustafa en uw broer buiten op straat speelde (zie CGVS II, p. 13). Daarenboven is het ook weinig geloofwaardig dat uw moeder uw vertrek naar Europa achter de rug en buiten de wil om van uw vader kon regelen en financieren (zie CGVS II, p. 14 en 21). U stelt dat ze hiervoor ook de hulp kreeg van uw schoonbroer, die ze opdroeg om hierover niets te vertellen tegen haar man, zijn schoonvader (zie CGVS II, p. 21). Het is echter niet geloofwaardig dat uw schoonbroer hier zomaar zou mee instemmen, zeker niet in het licht van uw verklaringen dat u voor uw vertrek niet bij uw familie terecht kon omdat zij uw vader zeker zouden inlichten (zie CGVS II, p. 14).

Daarenboven wordt opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek nog compleet tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden voor uw vertrek en hoe dat vertrek werd bewerkstelligd. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u immers dat u vertrokken bent omdat uw vader een mooiere toekomst voor u wilde (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5). Uw verklaringen over uw seksuele oriëntatie daargelaten is het vreemd en ongeloofwaardig dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over hoe, door wie en in welke omstandigheden uw vertrek vanuit Iran naar Europa is verlopen. Dit gegeven ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in Iran.

Ten slotte wordt nog opgemerkt dat ook uw verklaringen over het seksueel geweld waarvan u in Europa het slachtoffer beweert te zijn, tegenstrijdig zijn. Zo stelde u in het kader van uw eerste verzoek voor de DVZ dat u in Duitsland door twee smokkelaars werd verkracht. Later zou ook in Duinkerke zijn misbruikt, door meer dan twee personen (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5). Later verklaarde u voor het CGVS in het kader van dit eerste verzoek echter expliciet en herhaaldelijk dat u in Duitsland niet verkracht bent geweest (zie CGVS I, p. 14). U zou enkel in Duinkerke door uw smokelaar zijn misbruikt. Het is dan ook bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat u door uw vier huisgenoten in Duitsland verkracht werd en dat u daarom bent vertrokken uit Duitsland (zie CGVS II, p. 22-23). Over enig misbruik in Duinkerke maakte u in het kader van uw huidige verzoek dan weer geen enkele melding. Het feit dat uw verklaringen over het seksueel geweld waarvan u het slachtoffer beweert te zijn geworden in dergelijke mate incoherent zijn, ondermijnt volledig uw geloofwaardigheid in dit verband. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uit

de informatie die de Duitse asielinstanties overmaakten aan de DVZ en het CGVS blijkt dat er in Duitsland verschillende strafrechtelijke procedures tegen u werden aangespannen in het kader van opzettelijke slagen en verwondingen en dat u tot een gevangenisstraf van vier weken werd veroordeeld (zie beslissing Duitse asielinstanties dd. 11.07.2019, p. 2).

Op basis van al het bovenstaande wordt door het CGVS geconcludeerd dat u noch uw nationaliteit, noch uw seksuele oriëntatie, noch uw concrete vluchtaanleiding, noch de verkrachtingen waarvan u in Europa verklaart het slachtoffer te zijn geweest, aannemelijk hebt gemaakt. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt nood te hebben aan internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om iets te wijzigen aan deze conclusie. Wat betreft al deze documenten dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan deze documenten dus niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Voor wat betreft de foto's van de verblijfstitels op naam van uw ouders, wordt vervolgens opgemerkt dat het hier dus niet gaat om originele documenten en de bewijswaarde ervan, gelet op de manipuleerbaarheid, sowieso gering is. Daarenboven bleek de inhoud van deze documenten niet te stroken met uw eigen verklaringen omtrent de verblijfsstatus van u en uw gezin (zie supra). Uit deze documenten kan dus niet worden afgeleid dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en/of dat u uw hele leven als Afghaanse vluchteling in Iran hebt gewoond.

Voor wat betreft de kopie van de Belgische verblijfstitel van Ali Reza M. (...), de kopie van zijn handgeschreven verklaring, en de foto en het beeldfragment waarop jullie beiden te zien zijn, wordt opgemerkt dat deze documenten bezwaarlijk kunnen worden gebruikt om uw seksuele oriëntatie en/of uw relatie met Ali Reza M. (...) aan te tonen. Wat betreft de handgeschreven verklaring wordt opgemerkt dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft en dus geen enkele bewijswaarde heeft. Wat betreft de foto en het beeldfragment wordt dan weer opgemerkt dat hieruit enkel kan worden opgemaakt dat jullie samen op een foto en een beeldfragment staan. Er kan evenwel niets worden afgeleid over de plaats en de omstandigheden waarin deze beelden werden gemaakt en wat jullie eventuele relatie met elkaar is. De kopie van de verblijfstitel bevat dan weer enkel informatie omtrent de identiteit, de nationaliteit en de verblijfsstatus van Ali Reza M. (...).

Het attest van de vzw Rainbow House dd. 02.04.21 vermag evenmin uw seksuele oriëntatie en/of uw relatie met Ali Reza M. (...) te bewijzen. Uit dit document kan enkel worden afgeleid dat u op drie verschillende tijdstippen in dezelfde week in maart 2021, toen u al van uw vrijheid was beroofd en nadat u al een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering had gekregen, enkele gesprekken had met een medewerker van Rainbow House. De verdere inhoud ervan berust louter op uw eigen verklaringen, die ongeloofwaardig bleken (zie supra). Overigens dient nog te worden opgemerkt dat op dit attest vermeld staat dat u over de Iraanse nationaliteit beschikt en niet, zoals u in het kader van uw huidige verzoek blijft volhouden, over de Afghaanse. Ook wordt in dit attest vreemd genoeg melding gemaakt van homoseksuele relaties die u in Irak hebt zou hebben gehad.

Ten slotte wordt in verband met het begeleidend schrijven van vzw Nansen dd. 12.04.2021 opgemerkt dat de vaststellingen die erin beschreven staan, geen afbreuk doen aan de hierboven beschreven argumentatie.

Op basis van al het voorgaande wordt door het CGVS geconcludeerd dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat er door het CGVS geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in het voorliggende verzoekschrift op de schending van:

- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie),
- artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet),
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht,
- redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel."

2.2. In een eerste middel, beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van deze bepalingen, herhaalt de door hem aangevoerde vrees voor vervolging ten aanzien van zowel de overheid als zijn medeburgers en stelt:

“De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico geëxecuteerd te worden door de islamitische regime in Iran wegens zijn seksuele geaardheid, zijnde wegens zijn homoseksualiteit en behoren tot deze bepaald sociale groep in de zin van artikel IA van de Vluchtelingenconventie.

Wegens zijn homoseksualiteit werd verzoeker in Duitsland en Duinkere verkracht met zwaar psychische en psychologische gevolgen waarvoor hij behandeling tot op heden volgt.

Op heden heeft verzoeker een stabiele homoseksuele relatie met M. (...) Ali Reza wiens identiteitsgegevens en verklaringen in het administratief dossier terug te vinden zijn. Wegens zijn seksuele geaardheid en relatie met M. (...) Ali Reza, is het doodsgevaarlijk voor verzoeker bij een mogelijk terugkeer naar Iran teneinde aldaar zijn seksuele geaardheid verder te zetten.

Dat de Islamitische staat van Iran homoseksuelen en lesbiennes vervolgen, wordt door de bestreden beslissing niet betwist. De homoseksuele relatie tussen verzoeker en M. (...) Ali Reza wordt evenmin in vraag gesteld aangezien het CGVS geen onderzoek hieromtrent gevoerd heeft.

Meer nog worden de authenticiteit van de bewijs materialen ter staving van de homoseksuele relatie tussen verzoeker en M. (...) Ali Reza door de bestreden beslissing niet in vraag gesteld.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging door de Islamitische staat van Iran heeft, alwaar hij geen bescherming van zijn familie heeft. Dit houdt in dat verzoeker geen interne bescherming in Iran heeft en bijgevolg blootgesteld is aan nakende gevaar bij een mogelijk terugkeer naar Iran.

In het licht van het gevaar geëxecuteerd te worden, had verzoeker geen ander keuze dan een meervoudige aanvraag voor internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in te dienen.

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging wegens zijn homoseksualiteit aannemelijk is en dat hij internationale bescherming nodig heeft in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen.”

2.3. In een tweede middel, beroept verzoeker zich op de:

- schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht;*
- schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
- redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.”*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen en stelt:

“In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd, zijnde in het kader van zijn Afghaanse nationaliteit en zijn homoseksualiteit.”

Waar zijn Afghaanse nationaliteit in de bestreden beslissing in twijfel wordt getrokken, doet verzoeker vooreerst gelden:

“Ter staving van voormelde bewering, heeft de bestreden beslissing lichtzinnige argumenten in het leven geroepen, waaronder dat verzoeker voor de Iraanse nationaliteit voorgehouden heeft, dat verzoeker de nationaliteit en etnische achtergrond van zijn moeder niet weet, dat verzoeker het geboorteland van zijn zus niet weet, dat verzoeker niet weet in welke omstandigheden zijn gezin vanuit Afghanistan naar Iran zijn verhuisd.”

Met betrekking tot het motief dat hij bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming de Iraanse nationaliteit zou hebben opgegeven, betoogt verzoeker verder:

“Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat het document ‘Enregistre ment demande de protection Internationale’ dd. 13.11.2019, punt I een met handgeschreven document betreft die onduidelijk is wie het document opgesteld en getekend heeft. Behoudens vergissing, werd deze document niet door verzoeker getekend. Evenmin verklaarde dat hij de Iraanse nationaliteit heeft.

In hoeverre het document Enregistrement demande de protection Internationale’ dd. 13.11.2019 een betrouwbare document is om af te leiden dat verzoeker de Iraanse nationaliteit heeft, is voor verzoeker onduidelijk. Reden waarom verzoeker van mening is dat bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht door aan de hand van voormelde document te beweren dat verzoeker de Iraanse nationaliteit heeft terwijl de redacteur van deze document ongekennd is en deze document door niemand werd bevestigd/getekend.”

Vervolgens voert verzoeker aan:

“Ten tweede, ten tijde van verhuizen van zijn ouders van Afghanistan naar Iran, werd verzoeker nog niet geboren. Hij heeft de verhuizen niet gezien evenmin meegemaakt. Hij werd in Iran, jaren na voormelde verhuizen geboren.

Welnu, hoe kan hij coherent informatie hebben over een verhuizen van zoveel jaren geleden die hij niet meegemaakt heeft? Tijdens zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS, zei hij dat hij de geschiedenis van voormelde verhuizen van zijn ouders en zus niet kende aangezien hij in Iran, jaren na deze verhuizen werd geboren. Hoe duidelijk kan hij zijn?

Hieruit stelt Uw Raad onmiddellijk vast dat de bestreden beslissing disproportionele is en in strijd met het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel juncto de materiële motiveringsplicht.”

Tevens doet verzoeker gelden:

“Ten derde, heeft verzoeker zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede aanvraag voor internationale bescherming altijd voorgehouden dat hij enkel de Afghaanse nationaliteit heeft. Verzoeker heeft de Iraanse nationaliteit niet.

Waaruit blijkt dat verzoeker enkel de Afghaanse nationaliteit heeft?

Dit blijkt ontegensprekelijk uit de Amayesh-kaart van zijn ouders (zie kopie in het administratief dossier).

Uit voormelde document blijkt dat zijn vader en moeder enkel de Afghaanse nationaliteit bezitten. Als immigranten in Iran hebben zij de Iraanse nationaliteit niet, laat staan het recht om deze laatste aan te vragen. Verzoeker werd in Iran als een zoon van Afghaanse immigranten geboren en behoudt tot op heden de Afghaanse nationaliteit zoals zijn ouders. Als immigranten in Iran, hebben verzoeker en zijn familie geen andere nationaliteit dan de Afghaanse nationaliteit.

Redelijkerwijze en ontegensprekelijk kan uit voormelde document afgeleid worden dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft aangezien zijn ouders enkel de Afghaanse nationaliteit tot op heden hebben.

Meer nog betwist de bestreden beslissing de Afghaanse nationaliteit van zijn ouders niet. Met andere worden aanvaardt de bestreden beslissing dat de ouders van verzoeker de Afghaanse nationaliteit hebben zoals uit voormelde Amayesh-kaart wordt weergegeven.

Uit het administratief dossier blijkt uit geen objectieve element dat verzoeker een andere nationaliteit heeft dan de Afghaanse nationaliteit.

In de vraaglijst CGVS dd. 10.12.2019, bevestigt verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit, zijnde “maar ik ben een Afghaan omdat mijn vader een Afghaan is” (zie vraaglijst CGVS dd. 10.12.2019).

Duidelijke dan deze kan hij niet zijn.

Het is voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit niet heeft terwijl deze beslissing de Afghaanse nationaliteit van zijn vader en moeder niet betwist zoals uit voormelde document blijkt en dat verzoeker de zoon van een Afghaanse immigrant is waaruit zijn Afghaanse nationaliteit voortvloeit. Dienvolgens pleit de bestreden beslissing tegen het administratief dossier en schendt hierdoor de materiële motiveringsplicht door de weigering van internationale bescherming met de bewering dat “er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit” dit wegens zeer lichtzinnige incoherenties die door verzoeker worden betwist.”

Verzoeker vervolgt:

“Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een lopende homoseksuele relatie in België met M. (...) Ali Reza heeft. Deze laatste werd door het CGVS op grond van zijn seksuele geaardheid als vluchteling herkend.

Per definitie vormt zijn homoseksuele relatie met M. (...) Ali Reza in België een nieuw element/feit op grond van hetwelk zijn tweede aanvraag voor internationale bescherming wordt ingediend en hierdoor de vereisten van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden voldaan.

De bewering van de bestreden beslissing is in strijd met de essentie van een volgende verzoek voor internationale bescherming door te stellen dat de homoseksuele relatie met M. (...) Ali Reza geen deel uitmaakt van zijn eerste aanvraag voor internationale bescherming.

Aangezien zijn homoseksuele relatie met M. (...) Ali Reza in België een nieuwe element vormt, kadert deze laatste perfect in zijn tweede aanvraag voor internationale bescherming en de huidige vrees voor executie bij een mogelijk terugkeer naar Iran of Afghanistan.

Zijn vrees voor vervolging in Iran bestaat enerzijds uit zijn homoseksuele relatie in Iran en anderzijds homoseksuele relatie met M. (...) Ali Reza in België.

De identiteit en verklaringen van M. (...) Ali Reza omtrent zijn relatie met verzoeker worden bij het CGVS aangegeven. Deze relatie maakt deel van het administratief dossier uit en vormt een integrale deel ervan uit, waaronder de vrees op heden voor executie bij een terugkeer naar Iran.

Welnu, ondanks het feit dat de bestreden beslissing in bezit is van authentieke informatie omtrent de homoseksuele relatie tussen verzoeker en M. (...) Ali Reza, werd deze relatie door de bestreden beslissing niet gemotiveerd. Met andere woorden, motiveert de bestreden beslissing niet waarom deze homoseksuele relatie op heden (tweede aanvraag Voor internationale bescherming) geen grondslag is voor vervolgen bij terugkeer op heden naar Iran of Afghanistan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hieruit volgt dat het voor verzoeker onduidelijk is waarom de bestreden beslissing zijn homoseksuele relatie met M. (...) Ali Reza niet wordt motiveert terwijl deze relatie in het kader van zijn tweede aanvraag voor internationale bescherming gekend is en een rechtmatig vrees voor executie in Iran op heden vormt.

Ten tweede verwijst verzoeker Uw Raad naar het document “notities van het persoonlijk onderhoud CGVSdd. 27.01.2020pagina 8” met betrekking tot het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van zijn eerste verzoek voor internationale bescherming in België.

Op pagina 8 van voormelde document merkt Uw Raad ontegensprekelijk op dat het voorwerp van zijn eerste aanvraag voor internationale bescherming in België betreft het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat aangezien de vingerafdruk van verzoeker in Duitsland werd vastgesteld.

Zo stelde de PO “nu krijgt u uitgebreid de tijd om te vertalen over de reden waarom u Duitsland verlaten heeft en waarom u niet terug naar Duitsland kan of wil gaan”. Het kader van de eerste aanvraag voor internationale bescherming worden hiermee gebakken.

Aangezien verzoeker reeds in Duitsland een verblijfsstatuut heeft, werd in het kader van zijn eerste aanvraag voor internationale bescherming geen onderzoek/vragen gesteld naar zijn vrees voor vervolging ten opzicht van Iran.

In dit optiek is het voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat de homoseksualiteit van verzoeker ongeloofwaardig is omdat daarvan in zijn eerste aanvraag voor internationale bescherming geen melding werd gemaakt terwijl het voorwerp van zijn eerste aanvraag voor internationale bescherming de bepaling van de verantwoordelijk lidstaat Duitsland betreft en dat geen onderzoek naar zijn vrees voor vervolging in Iran werd gevoerd.

De bestreden beslissing is niet afdoend gemotiveerd.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet.”

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker een stuk neer dat hij omschrijft als “aanvullende nota”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of

een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op concrete en dienstige wijze aanvecht waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker beperkt zich er in het verzoekschrift immers toe eenvoudigweg, op algemene en ongefundeerde wijze en zonder dit ook maar enigszins te staven of nader uit te werken, te poneren dat hij zowel in Duitsland als in Duinkerke zou zijn verkracht, dat dit zware psychische gevolgen heeft en dat hij hiervoor behandeling zou volgen. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met deze algemene en ongefundeerde bewering om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zijn voorgehouden psychische problemen van invloed zouden zijn (geweest) op zijn vermogen om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en/of op zijn gezegden. Evenmin toont hij hiermee aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Aldus doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de volgende, pertinente en terechte motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

“In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u in het kader van onderhavig verzoek geen procedurele noden meer aanhaalt (Vragenlijst bijzonder procedurele noden DVZ d.d. 16 februari 2021, punten 1-3), in tegenstelling tot uw eerste verzoek waar u vroeg om bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk.

Waar u verwijst naar uw psychologische problemen wordt ten eerste opgemerkt dat die met geen enkel document worden gestaafd. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen omtrent uw psychologische problematiek niet dat u niet op normale wijze zou kunnen deelnemen aan het persoonlijk onderhoud. Ook blijkt uit de rest van uw verklaringen die u in het kader van uw vorige en huidige verzoek om internationale bescherming hebt afgelegd dat u cognitief en psychologisch wel degelijk in staat bent om op normale wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Zo stelt u op de datum van het persoonlijk onderhoud dat u al een maand lang geen medicatie meer neemt voor uw psychologische problemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08.04.2021, p. 3). Bovendien geeft u nergens aan dat uw cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat u niet meer in staat zou zijn tot het afleggen van coherente en gedetailleerde verklaringen. U stelt dat het overdag goed met u gaat maar dat u 's avonds last hebt van angsten (ibid.).

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet concreet aan en maakt niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze

steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling en vaststellingen.

3.4. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, die zou zijn geboren en getogen in Iran, die aldaar zijn hele leven zou hebben verbleven en die omwille van zijn homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren en een nood zou hebben aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat het een ernstige negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeker en diens verklaringen dat verzoeker, zoals blijkt uit het niet-betwiste en in het verzoekschrift uitdrukkelijk hernomen feitenrelaas, wanneer hij eind 2020 wegens drugsbezit werd aangehouden door de politie van Antwerpen, ten overstaan van de politie een valse identiteit opgaf, met name M.S., geboren op 11 december 1999.

Eveneens vormt het een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers gezegden en doet het manifest afbreuk aan zowel de ernst als de oprechtheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming dat verzoeker, nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard, tegen deze beslissing van het CGVS niet in beroep ging, vervolgens bovendien gedurende bijna een jaar en ondanks dat hij in deze periode in aanraking kwam met de politie geen volgend verzoek om internationale bescherming indiende en zulks slechts deed op 5 februari 2021 en enkele dagen nadat hij van zijn vrijheid werd beroofd en nadat jegens hem een bevel werd uitgevaardigd om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zo verzoeker werkelijk een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming had, kon worden verwacht dat hij in beroep zou zijn gegaan tegen zijn eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissing en/of zijn huidige, volgende verzoek om internationale bescherming eerder en op spontane wijze zou hebben doen gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u bij de registratie van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 13 november 2019 zelf liet optekenen dat u de Iraanse nationaliteit bezat (zie document 'Enregistrement demande de protection internationale' dd. 13.11.2019, punt 1.) Toen u op 10 december 2019 door de DVZ werd geïnterviewd, liet u uw nationaliteit echter wijzigen naar Afghaans (zie verklaring DVZ dd. 10.12.2019 (verder DVZ I), punt 6). Het is vreemd dat u niet meteen al bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming opwierp dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikte. Het feit dat u eerst aangaf over de Iraanse nationaliteit te beschikken en dit pas later corrigeerde naar de Afghaanse nationaliteit, doet ernstig twifelen aan uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw verklaringen in verband met uw nationaliteit."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht hij te laten uitschijnen dat het onduidelijk zou zijn door wie het voormelde document, dat kaderde in de inschrijving van verzoeker als asielaanvrager, zou zijn opgesteld. Uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt genoegzaam dat dit stuk werd opgesteld door een ambtenaar van de DVZ (V.C. genaamd) en op basis van de verklaringen van verzoeker. Tevens blijkt hieruit duidelijk dat verzoeker daarbij ten overstaan van deze ambtenaar verklaarde dat hij de Iraanse nationaliteit droeg. Dat verzoeker dit heden eenvoudigweg tracht te ontkennen, kan hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen dat hij ten overstaan van de DVZ niet zou hebben verklaard dat hij de Iraanse nationaliteit heeft en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de inhoud van de gegevens zoals vermeld in zijn inschrijving als asielaanvrager.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoeker veelvuldig en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn meest naaste familieleden. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Uw geloofwaardigheid wordt verder in het gedrang gebracht door tegenstrijdigheden in uw verklaringen in verband met uw familie. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bij de DVZ dat uw moeder een Iraanse is en dat zij Fars is van etnische origine (zie DVZ I, punt 6 en 13 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 27.01.2020 (verder CGVS I), p. 3). In het kader van uw tweede verzoek stelt u echter dat uw moeder een Afghaanse is en dat zij Hazara is van etnische origine (zie verklaring DVZ dd. 16.02.2021 (verder DVZ II), punt 6 en 13 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 08.04.2021 (verder CGVS II), p. 6). Het is zeer vreemd en opmerkelijk dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over de nationaliteit en etnische achtergrond van uw eigen moeder.

Ook over waar uw ouders gehuwd zijn, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat uw vader emigreerde naar Iran en daar pas uw moeder heeft leren kennen (zie CGVS I, p. 3). In het kader van uw huidige verzoek verklaart u dat uw ouders elkaar in Afghanistan reeds hebben leren kennen, daar zijn gehuwd en 44 à 45 jaar geleden naar Iran zouden zijn vertrokken (zie CGVS II, p. 6-7). Dit is een erg opmerkelijke bewering daar uit de door u neergelegde verblijfsdocumenten op naam van uw ouders blijkt dat ze respectievelijk 40 en 43 jaar oud zijn.

Wat betreft uw oudere zus Samira stelde u in het kader van uw eerste verzoek dat zij in Iran, meerbepaald Teheran, geboren is (zie DVZ I, punt 17). U herhaalde deze verklaringen toen u door de DVZ werd gehoord in het kader van uw tweede verzoek (zie CGVS II, punt 17). In het kader van uw huidige verzoek wijzigt u echter ook wat dit betreft uw verklaringen en stelt u dat uw zus in Afghanistan geboren is (zie CGVS II, p. 6-7). U stelt echter niet te weten waar precies zij is geboren (zie CGVS II, p. 7). Het is vreemd dat u ook wat dit betreft uw verklaringen aanpast. Bovendien stelt u dat uw zus 26 of 27 jaar oud is en dat uw ouders 44 of 45 jaar geleden vanuit Afghanistan naar Iran emigreerden en sindsdien nooit meer zijn teruggekeerd, wat het des te vreemder maakt dat u in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat zij in Afghanistan zou geboren zijn (zie CGVS II, p. 6-7). Ten slotte wordt in verband met uw verklaringen over uw familie opgemerkt dat het vreemd is dat u in het kader van uw eerste verzoek nog stelde dat u twee broers heeft, maar dat u in het kader van uw tweede verzoek uw tweede broer Amir Abbas niet meer vermeldt (zie DVZ I en II, punt 17).

Het feit dat u dergelijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over dergelijke essentiële informatie als uw familiesamenstelling, de nationaliteit en etnische achtergrond van uw moeder en het geboorteland van uw zus, doet ernstig twifelen aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien legt u ongeloofwaardige verklaringen af over de omstandigheden waarin uw gezin vanuit Afghanistan naar Iran zou zijn verhuisd. Zo stelt u in het kader van uw huidige verzoek dus dat uw ouders al 44 à 45 jaar in Iran wonen (zie CGVS II, p. 6). Tegelijkertijd verklaart u echter ook dat uw ouders in Afghanistan hebben gewoond tot ze problemen kregen met de taliban en de taliban hun huis in brand stak (zie CGVS II, p. 6-7). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban pas in 1994 door Mullah Omar werd opgericht en pas in 1996 het land veroverde. Het is dan ook onmogelijk dat uw ouders 44 à 45 jaar geleden reeds Afghanistan zouden hebben verlaten omdat ze problemen hadden met de taliban. Overigens wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is

dat u niet weet waar uw ouders woonden op het moment dat zij uit Afghanistan vertrokken (zie CGVS II, p. 8). Aangezien u tot aan uw vertrek uit Iran als oudste zoon bij uw ouders inwoonde, mag immers redelijkerwijze worden verondersteld dat u hierover op de hoogte zou zijn."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Geheel ten onrechte tracht hij de voormelde vaststellingen immers te bagatelliseren. Ook indien hij slechts zou zijn geboren nadat zijn ouders naar Iran verhuisden en in acht genomen dat hij zijn hele leven als oudste zoon bij hen inwoonde, mocht worden verwacht dat hij inzake de voormelde, eenvoudige en elementaire vragen omtrent zijn gezinsleden gedegen verklaringen zou kunnen afleggen. Dat hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de meest essentiële persoonsgegevens van zijn directe familieleden en bijgevolg kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zowel de etnie, het geboorteland als de nationaliteit van zijn moeder, de leeftijd, de levensloop en het (land van het) huwelijk van zijn ouders, het land waarin zijn zus zou zijn geboren en het aantal broers dat hij heeft, doet weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers gezegden en laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker voert verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, pertinente en terechte motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

"Daarenboven legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfsstatus die u en uw gezinsleden hadden in Iran. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u voor het CGVS dat u en uw ouders de Mohajerkkaart hadden (zie CGVS II, p. 8). Gevraagd of u vertrouwd bent met de Amayesh-kaart stelt u dat u ervan hoorde en dat u denkt dat het een kaart is, maar dat u er verder geen informatie over hebt (zie CGVS II, p. 9). Nochtans verklaarde u eerder voor de DVZ in het kader van uw tweede verzoek dat u in Iran nog over een Amayesh-kaart beschikte (zie DVZ II, punt 29). Bovendien liet u na uw persoonlijk onderhoud met het CGVS via uw advocaat twee foto's van Amayesh 15-kaarten op naam van uw ouders overmaken aan onze diensten. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat indien u en/of uw ouders over een Amayesh-kaart beschikten, u beter met deze verblijfstitel vertrouwd zou zijn. Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek louter stelde dat u nooit over identiteitsdocumenten hebt beschikt en maakt u geen enkele melding van een Amayesh of Mohajer-kaart (zie DVZ I, p. 10 en zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5).

Gevraagd naar deze Mohajer-kaart waarover u en uw ouders beschikten, stelt u dat het een groene kaart was die driemaandelijks moest worden verlengd en die Afghanen onder andere in staat stelde om te werken (zie CGVS II, p. 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in de periode 1979-1992 aan veel 'onvrijwillige religieuze migranten' of 'mohajerin' uit Afghanistan een verblijfstitel werd gegeven die onbepaald geldig was in de tijd en die de houders ervan in staat stelde om handarbeid te verrichten. Deze kaart was echter blauw en niet groen. In de jaren '80 werd aan sommige Afghanen wel degelijk een groene kaart gegeven, maar houders van deze kaart mochten evenwel niet werken. Vanaf 1993 hadden Afghanen in Iran niet langer het statuut van Mohajerin, maar van gewone vluchtelingen (Panahandegan) en kregen ze enkel nog een tijdelijke verblijfsvergunning. In 2001 begon men in Iran met het registreren van Afghanen in Iran. Alle eerdere uitgereikte documenten werden na juni 2001 ongeldig verklaard. Vervolgens begon men in 2003 uitreiken van Amayesh-kaarten aan de Afghanen die in 2001 werden geregistreerd. Deze kaart heeft een beperkte geldigheidsduur en voor het behoud ervan moet men zich steeds opnieuw laten registreren. Indien men een herregistratie mist, bestaat er geen mogelijkheid om zich opnieuw te laten registreren. Bij elke registratieronde hadden deze kaarten een andere kleur. In het licht van al deze informatie is het vreemd dat u verklaart dat u niets afweet over Amayesh-kaarten en dat u en uw ouders houder waren van Mohajer-kaarten, die een groene kleur hadden. Indien uw ouders op heden over Amayesh 15kaarten beschikken, dan moeten ze immers al sinds uw kindertijd over dit soort Amayesh-kaarten beschikken, die telkens een andere kleur hadden.

(...)

Wat betreft al deze documenten dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan deze documenten dus niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Voor wat betreft de foto's van de verblijfstitels op naam van uw ouders, wordt vervolgens opgemerkt dat het hier dus niet gaat om originele documenten en de bewijswaarde ervan, gelet op de manipuleerbaarheid, sowieso gering is. Daarenboven bleek de inhoud van deze documenten niet te stroken met uw eigen verklaringen omtrent de verblijfsstatus van u en uw gezin (zie supra). Uit deze documenten kan dus niet worden afgeleid dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en/of dat u uw hele leven als Afghaanse vluchteling in Iran hebt gewoond."

Waar hij eenvoudigweg wijst op de neergelegde (foto's van) Amayesh-15 kaarten, poneert dat hieruit ontegensprekelijk zou blijken dat zowel zijn ouders als hijzelf de Afghaanse nationaliteit hebben en beweert dat verweerder zulks niet zou betwisten, beperkt verzoeker zich immers tot een loutere en

aperte miskennis van en doet hij op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan voormelde, concrete, inzake en op basis van deze kaarten en zijn verklaringen gedane vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Daarenboven blijken ook uw verklaringen over uw leven als Afghaan in Iran tegenstrijdig en weinig doorleefd. Zo stelt u weliswaar dat er veel illegale Afghanen waren die in het zwart werkten en angst hadden om te worden opgepakt, maar kent u echter geen van deze mensen persoonlijk (CGVS II, p. 9). Bovendien is het vreemd dat u in het kader van uw eerste verzoek nog stelt dat u uit Iran bent weggegaan omdat u er niet naar school mocht gaan als Afghaan en u er niet de nodige identiteitsdocumenten had om te werken, hoewel uit uw verklaringen in het kader van uw huidige verzoek blijkt dat u tot een week voor uw vertrek uit Iran naar een Iraanse middelbare school ging en uw vader, die over hetzelfde identiteitsdocument als u beschikte, er legaal werkte in de bloementeelt (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5 en zie CGVS II, p. 10-11 en 13-14). Ook uw broer ging naar school in Iran en is daar volgens u vermoedelijk enkel mee gestopt omdat hij zijn interesse verloor (zie CGVS II, p. 11).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande overigens nog worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoeker om enerzijds voor te houden dat hij de Afghaanse nationaliteit zou hebben doch om anderzijds zijn aangevoerde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming uitgebreid te toetsen aan de situatie in Iran. Ook in het verzoekschrift is verzoeker aldus niet eenduidig over zijn werkelijke nationaliteit.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben geleefd.”

Verder wordt in de bestreden beslissing, inzake verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, terecht aangegeven:

“Bovendien wordt opgemerkt dat het CGVS naast uw nationaliteit ook uw seksuele oriëntatie en de problemen die u als gevolg daarvan in Iran zou hebben gehad, ongeloofwaardig acht.

Hoewel het Commissariaat-generaal beseft dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag er redelijkerwijze van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn verwacht worden dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.

Ten eerste dient in dit verband te worden opgemerkt dat u uw seksuele oriëntatie, die volgens uw verklaringen aan de basis ligt van uw problemen in en vertrek uit Iran, pas hebt aangehaald in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, dat u pas indiende nadat u van uw vrijheid was beroofd. Het CGVS neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Evenwel dient benadrukt dat van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het feit dat u uw seksuele oriëntatie pas opwerpt in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming dd. 05.02.2021, een vijftiental maanden na uw aankomst in België en tien maanden na de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek, is des te vreemder in het licht van uw verklaringen dat u in België een homoseksuele relatie onderhoudt sinds drie maanden na uw aankomst in België in november 2019 (zie CGVS II, p. 20). Bovendien stelt u in het kader van uw huidige verzoek dat u op sociale media foto's deelt van u en uw vriend (ibid.). Aangezien u stelt al geruime tijd een homoseksuele relatie te onderhouden in België en foto's van uw partner deelt op sociale media, is het vreemd dat u deze relatie en uw seksuele oriëntatie niet al eerder opwierp. Het feit dat u geen beroep instelde tegen de beslissing dd. 01.04.2020 van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek met verwijzing naar deze elementen of niet al eerder een tweede verzoek indiende maar

hier in tegenstelling mee wachtte tot u van uw vrijheid werd beroofd en nadat u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het ook op verwijdering kreeg, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Redelijkerwijze kon immers weldegelijk van hem worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid eerder zou hebben vermeld ten overstaan van de Belgische asielinstanties. Zoals blijkt uit het betoog dat hij zelf voert, werd hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming namelijk uitvoerig ondervraagd over de redenen waarom hij Duitsland had verlaten en waarom hij niet kon terugkeren naar Duitsland. In dit kader mocht worden verwacht dat hij zijn geaardheid en de ernstige problemen die hij daardoor in Duitsland zou hebben gekend zou hebben vermeld.

Hoe dan ook reikt verzoeker niet de minste uitleg aan en doet hij in het geheel geen afbreuk aan de volgende, pertinente en terechte motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

“Bovendien verklaart u dat u ook in Duitsland geen gewag maakte van uw eerdere homoseksuele relatie in Iran met Mustafa of de problemen met uw familie waartoe die had geleid (zie CGVS II, p. 21). De reden waarom u dit niet deed, is echter niet geloofwaardig. Zo stelt u dat u dit wel vertelde aan de jongens in uw centrum die u ook onderweg hadden begeleid, maar dat zij u zouden hebben aangeraden om dit niet te vertellen aangezien u geweigerd zou worden. U stelt tevens dat u moskeeën zag en daarom dacht dat Duitsland een moslimland was (ibid.). Het gegeven dat u wel jongens in uw centrum in vertrouwen zou hebben genomen met betrekking tot uw seksuele oriëntatie en de problemen die dit al opleverde voor u, maar hierover niets vermeldde tegen de Duitse asielinstanties omdat u meende dat het een moslimland was, is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig. Bovendien verklaart u dat u in Duitsland psychologische begeleiding kreeg en dat uw psycholoog u er daar kon van overtuigen dat u het acceptabel was om homoseksueel te zijn, wat het des te vreemder maakt dat u uw seksuele oriëntatie niet opwierp bij de Duitse asielinstanties (zie CGVS II, p. 3-4). U wierp er integendeel op dat u uit Iran was vertrokken omdat u gedwongen zou worden om in Syrië te gaan vechten (zie beslissing Duitse asielinstanties dd. 20.02.2017, p. 2).”

Deze motieven vinden steun in het dossier en worden, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker in Duitsland niet aanhaalde dat hij ten gevolge van zijn geaardheid nood had aan internationale bescherming, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweerde geaardheid en nood aan bescherming.

Verzoeker voert verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de veelheid aan volgende, concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Het CGVS is daarnaast evenmin overtuigd van uw verklaringen in verband met uw bewustwording van uw seksuele oriëntatie. Gevraagd in welke periode van uw leven u zich voor het eerst tot jongens aangetrokken voelde, gaf u in eerste instantie louter de algemene verklaring dat wanneer iemand als homoseksueel geboren wordt, hij dit vanaf zijn kindertijd is (zie CGVS II, p. 16). Hierop gevraagd hoe oud u zelf was toen u dit beseftte, stelt u dat u 15 en een half jaar oud was toen u beseftte dat u seksueel gezien klaar was en dat u begreep dat u geen interesse had in vrouwen en meisjes (ibid.). U stelt dat u zich aangetrokken voelde tot bepaalde jongens in uw omgeving en de vrienden van uw vader. Gevraagd om meer te vertellen over hoe u die bewustwording ervoer, stelt u dat u in het begin dacht dat u ziek was en een zondaar (zie CGVS II, p. 17). U stelt dat u bang en beschaamd was voor uw gevoelens en dat u, als lid van een erg religieuze familie, op religieuze festivals aan god ging vragen om genezen te worden (ibid.). Pas toen u Mustafa ontmoette, leerde u dat u niet alleen was en dat er nog mensen waren als u. Voor u Mustafa leerde kennen had u, tevens op uw vijftiende, twee keer seks met klasgenoten van u (zie CGVS II, p. 15-17). U stelt dat u hoorde dat twee jongens uit uw klas een seksuele relatie hadden, waarop u één van hen, Milad, benaderde dat u deze roddel gehoord had en meteen al voorstelde om seks te hebben (zie CGVS II, p. 15-16).

Aangezien u stelt dat u zich op het moment dat u seks had met Milad al identificeerde als homoseksueel maar uzelf nog niet aanvaard had (dat deed u pas toen u Mustafa leerde kennen) en u nog angst en schaamte koesterde voor uw gevoelens, is het vreemd dat u een klasgenoot, over wie het gerucht de ronde deed dat hij een homoseksuele relatie had, zomaar zou benaderen met de letterlijke vraag om seks te hebben (zie CGVS II, p. 16-17). Hierop gevraagd hoe u veranderde van iemand die zichzelf als een zondaar beschouwde en die op religieuze festivals aan god vroeg om hem van zijn gevoelens te genezen in iemand die het aandurfde om op zijn klasgenoot af te stappen en seks te vragen, komt u niet verder dan te stellen dat u zich toen inderdaad een zondaar voelde maar dat u zich ook wou ledigen, dat u een mens was en u ook seks moest hebben (zie CGVS II, p. 17). Het is echter vreemd en niet geloofwaardig dat u, die zichzelf nog helemaal niet had aanvaard en negatieve gevoelens koesterde omtrent uw seksuele oriëntatie, zo plots uw seksualiteit begon te beleven louter omdat u de fysieke drang naar ontlasting voelde. Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden dat u omstandiger en op

meer doorleefde wijze over deze tweestrijd en hoe u uiteindelijk toch de beslissing hebt genomen om Milad aan te spreken, kan vertellen.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u daags na deze eerste fysieke ontlading al meteen opnieuw seks had, ditmaal niet enkel met Milad maar ook met Amir, de jongen over wie het gerucht de ronde deed dat Milad er een relatie mee had (zie CGVS II, p. 15-17). U stelt dat Milad Amir had ingelicht over het feit dat hij met u seks had gehad en dat Amir vervolgens een trio voorstelde met u en Milad. U stelt dat u blij was dit te horen en stemde meteen in. Dezelfde dag nog hadden jullie gedrieën seks bij Milad thuis toen zijn moeder even naar de winkel was (zie CGVS II, p. 16-17). Dergelijke impulsieve gedragingen zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met het beeld van de jongeman die in een streng religieus moslimgezin opgroeide in Iran en die zich nog maar pas bewust was van zijn seksuele oriëntatie en daar nog heel hard mee worstelde.

Bovendien is het vreemd dat u met stelligheid verklaart dat Milad noch Amir een homoseksuele oriëntatie hadden, hoewel u hier met hen niet over praatte en u Milad net benaderd hebt omdat het gerucht op school de ronde deed dat hij en Amir een relatie hadden (zie CGVS II, p. 15-16). U stelt dat jullie louter voor de ontlading met elkaar seks hadden. Gevraagd of dit op uw school vaker voorkwam, dat twee jongens die los van hun seksuele oriëntatie seks hadden met elkaar puur voor de seksuele ontlading, bevestigt u dit (zie CGVS II, p. 17). Gevraagd of deze praktijk dan maatschappelijk aanvaard wordt, komt u echter niet verder dan te stellen dat het niet goed is en dat u het persoonlijk niet goed vindt als iemand die geen homoseksueel is, seks heeft met een andere jongen of een man gewoon voor de ontlading (zie CGVS II, p. 18). Het is vreemd dat u, die met drie verschillende jongens uit uw school seks had, niet omstandiger kan verklaren hoe er naar deze praktijk werd gekeken in uw school en in de bredere Iraanse samenleving. Het feit dat u dit niet kunt, getuigt van een flagrant gebrek aan inzicht omtrent het risico dat u liep door met deze drie jongen seksuele betrekkingen aan te gaan. Bovendien is het vreemd dat u de praktijk van het hebben van seks puur voor de ontlading veroordeelt, terwijl u deze praktijk net gebruikt als rechtvaardiging waarom u ondanks uw worsteling met uw seksuele oriëntatie toch op Milad bent afgestapt met de vraag om seks (zie CGVS II, p. 17-18).

Bovendien worden ook vraagtekens gesteld bij hoe u dankzij uw contact met Mustafa uw seksuele oriëntatie ging aanvaarden en uiteindelijk ook ten volle ging beleven. Zo stelt u dat Mustafa een nieuwe jongen was op school die zich openlijk en zonder angst uitte en gedroeg als homoseksueel en dat u toen pas begon te aanvaarden dat u een homoseksueel bent en hem om die reden hebt benaderd (zie CGVS II, p. 12). Gevraagd hoe u wist dat Mustafa een homoseksueel was, stelt u dat hij make-up droeg, lang haar had en zich anders kleepte en dat als mensen op school hem vroegen of hij homoseksueel was, hij daar bevestigend op antwoordde (zie CGVS II, p. 18). U stelt echter ook dat, toen u Mustafa benaderde, hij stelde dat het in Iran niet mogelijk is om je openlijk te uiten als homoseksueel en dat je dat niet kunt delen (zie CGVS II, p. 17). Deze discrepantie tussen het gedrag en de verklaringen van Mustafa is op zijn minst vreemd te noemen.

Bovendien is het vreemd dat u stelt dat Mustafa geen problemen of angst had wegens zijn seksuele oriëntatie omdat hij Iraans was en rijk en omdat zijn vader werkte bij iets dat in Iran veel macht heeft (zie CGVS II, p. 12, 13 en 18). Het is niet geloofwaardig dat Mustafa, in het streng religieuze klimaat waarin jullie leefden, geen problemen zou hebben hoewel hij openlijk uitkwam voor zijn homoseksuele geaardheid omdat zijn vader veel aanzien had binnen de Iraanse samenleving. In tegendeel kan net hierdoor redelijkerwijze worden vermoed dat het feit dat zijn zoon openlijk homoseksueel is, niet in goede aarde zou vallen bij hem. Bovendien is het vreemd dat, wanneer u nogmaals gevraagd wordt of Mustafa dan geen problemen ondervond omdat hij zich openlijk uitte als homoseksueel, u stelt dat u denkt dat dit niet het geval was (zie CGVS II, p. 18). Het is vreemd dat u hierover, aangezien u ruim vijf maanden een relatie had met hem, niet met meer zekerheid verklaringen kan afleggen (zie CGVS II, p. 14). Bovendien stelde u eerder al dat niemand op uw school contact wilde met Mustafa, behalve de meisjes (zie CGVS II, p. 12). Het is vreemd dat u deze sociale uitsluiting niet als probleem identificeert wanneer u daar expliciet naar wordt gevraagd. Daarnaast is het vreemd dat, hoewel u dus stelt dat Mustafa wegens zijn status in Iran niets te vrezen had, hij wel degelijk vrees had voor de politie, zijn familie en uw familie toen u hem vroeg of u, nadat uw broer uw vader had ingelicht over uw homoseksualiteit, bij hem mocht blijven logeren (zie CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet bij Mustafa kon gaan omdat zijn familie niet wilde dat hij zich ophield met Afghanen (zie CGVS II, p. 18). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat in de door u geschetste religieuze Iraanse samenleving de ouders van Mustafa het erger zouden vinden dat hij met een Afghaan werd geassocieerd dan dat hij een homoseksuele relatie had. Bovendien bleek hierboven al dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit.

Daarnaast kan er door het CGVS evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot het ontstaan en de evolutie van de relatie tussen u en Mustafa. Zo is het vreemd dat u stelt dat Mustafa pas geloofde dat u net als hem homoseksueel bent nadat u seks had met hem, terwijl u zelf hebt aangegeven dat jongens en mannen in Iran wel vaker seks hebben met elkaar puur voor de

ontlading, los van hun seksuele oriëntatie (zie CGVS II, p. 13 en 17). Ook is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat jullie elkaar bleven zien op school en in het openbaar en bleven afspreken in het huis van Mustafa of in uw eigen huis om daar seksuele betrekkingen te hebben met elkaar terwijl uw klasgenoten u bespotten en met u vochten vanwege uw band met Mustafa en ook uw vader u al had opgedragen om Mustafa niet meer te zien (zie CGVS II, p. 13). Gelet op het feit dat u verklaart uit een zeer religieuze familie te komen en dat u in Iran het risico loopt om wegens uw relatie te worden geëxecuteerd is het enerzijds vreemd dat u en Mustafa het risico bleven nemen om elkaar openlijk in het openbaar en in jullie eigen woningen te blijven zien en anderzijds dat jullie omgeving dit verder liet gedijen tot het moment waarop uw broer u naakt betrapte en uw ouders hierover inlichtte (zie CGVS II, p. 13-14 en 19). Het gegeven dat jullie zo los omsprongen met het risico dat jullie door klasgenoten of familieleden zouden worden betrapt duidt op een flagrant gebrek aan risico-inzicht, wat moeilijk te verzoenen valt met de vrees die u had om uw leven te verliezen door het gedrag dat u stelde.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over uw concrete vluchtaanleiding niet geloofwaardig. Zo stelt u dat u de bewuste avond waarop u en Mustafa door uw broer betrapt werden, had geweigerd om met uw ouders naar een religieuze viering bij uw oom te gaan (zie CGVS II, p. 13). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u als minderjarige zo tegen de duidelijke wil van de volgens uw eigen verklaringen zeer religieuze familie kon ingaan en toch mocht thuisblijven (zie CGVS II, p. 13 en 19). Bovendien is het merkwaardig dat u verklaart dat u de voorkeur niet op slot deed toen u zich binnen terug trok met Mustafa en uw broer buiten op straat speelde (zie CGVS II, p. 13). Daarenboven is het ook weinig geloofwaardig dat uw moeder uw vertrek naar Europa achter de rug en buiten de wil om van uw vader kon regelen en financieren (zie CGVS II, p. 14 en 21). U stelt dat ze hiervoor ook de hulp kreeg van uw schoonbroer, die ze opdroeg om hierover niets te vertellen tegen haar man, zijn schoonvader (zie CGVS II, p. 21). Het is echter niet geloofwaardig dat uw schoonbroer hier zomaar zou mee instemmen, zeker niet in het licht van uw verklaringen dat u voor uw vertrek niet bij uw familie terecht kon omdat zij uw vader zeker zouden inlichten (zie CGVS II, p. 14).

Daarenboven wordt opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek nog compleet tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden voor uw vertrek en hoe dat vertrek werd bewerkstelligd. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u immers dat u vertrokken bent omdat uw vader een mooiere toekomst voor u wilde (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5). Uw verklaringen over uw seksuele oriëntatie daargelaten is het vreemd en ongeloofwaardig dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over hoe, door wie en in welke omstandigheden uw vertrek vanuit Iran naar Europa is verlopen. Dit gegeven ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in Iran.

Ten slotte wordt nog opgemerkt dat ook uw verklaringen over het seksueel geweld waarvan u in Europa het slachtoffer beweert te zijn, tegenstrijdig zijn. Zo stelde u in het kader van uw eerste verzoek voor de DVZ dat u in Duitsland door twee smokkelaars werd verkracht. Later zou ook in Duinkerke zijn misbruikt, door meer dan twee personen (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 10.12.2019, punt 5). Later verklaarde u voor het CGVS in het kader van dit eerste verzoek echter expliciet en herhaaldelijk dat u in Duitsland niet verkracht bent geweest (zie CGVS I, p. 14). U zou enkel in Duinkerke door uw smokelaar zijn misbruikt. Het is dan ook bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat u door uw vier huisgenoten in Duitsland verkracht werd en dat u daarom bent vertrokken uit Duitsland (zie CGVS II, p. 22-23). Over enig misbruik in Duinkerke maakte u in het kader van uw huidige verzoek dan weer geen enkele melding. Het feit dat uw verklaringen over het seksueel geweld waarvan u het slachtoffer beweert te zijn geworden in dergelijke mate incoherent zijn, ondermijnt volledig uw geloofwaardigheid in dit verband. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uit de informatie die de Duitse asielinstanties overmaakten aan de DVZ en het CGVS blijkt dat er in Duitsland verschillende strafrechtelijke procedures tegen u werden aangespannen in het kader van opzettelijke slagen en verwondingen en dat u tot een gevangenisstraf van vier weken werd veroordeeld (zie beslissing Duitse asielinstanties dd. 11.07.2019, p. 2).

(...)

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om iets te wijzigen aan deze conclusie. Wat betreft al deze documenten dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan deze documenten dus niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. (...)

(...)

Voor wat betreft de kopie van de Belgische verblijfstitel van Ali Reza M. (...), de kopie van zijn handgeschreven verklaring, en de foto en het beeldfragment waarop jullie beiden te zien zijn, wordt opgemerkt dat deze documenten bezwaarlijk kunnen worden gebruikt om uw seksuele oriëntatie en/of uw relatie met Ali Reza M. (...) aan te tonen. Wat betreft de handgeschreven verklaring wordt opgemerkt dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft en dus geen enkele bewijswaarde heeft. Wat betreft de foto en het beeldfragment wordt dan weer opgemerkt dat hieruit enkel kan worden opgemaakt dat jullie samen op een foto en een beeldfragment staan. Er kan evenwel niets worden

afgeleid over de plaats en de omstandigheden waarin deze beelden werden gemaakt en wat jullie eventuele relatie met elkaar is. De kopie van de verblijfstitel bevat dan weer enkel informatie omtrent de identiteit, de nationaliteit en de verblijfsstatus van Ali Reza M. (...).

Het attest van de vzw Rainbow House dd. 02.04.21 vermag evenmin uw seksuele oriëntatie en/of uw relatie met Ali Reza M. (...) te bewijzen. Uit dit document kan enkel worden afgeleid dat u op drie verschillende tijdstippen in dezelfde week in maart 2021, toen u al van uw vrijheid was beroofd en nadat u al een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering had gekregen, enkele gesprekken had met een medewerker van Rainbow House. De verdere inhoud ervan berust louter op uw eigen verklaringen, die ongeloofwaardig bleken (zie supra). Overigens dient nog te worden opgemerkt dat op dit attest vermeld staat dat u over de Iraanse nationaliteit beschikt en niet, zoals u in het kader van uw huidige verzoek blijft volhouden, over de Afghaanse. Ook wordt in dit attest vreemd genoeg melding gemaakt van homoseksuele relaties die u in Irak hebt zou hebben gehad.

Ten slotte wordt in verband met het begeleidend schrijven van vzw Nansen dd. 12.04.2021 opgemerkt dat de vaststellingen die erin beschreven staan, geen afbreuk doen aan de hierboven beschreven argumentatie."

Verzoeker beperkt zich er in het voorliggende verzoekschrift immers toe boudweg en op eenvoudige wijze te herhalen dat hij in Duitsland en Duinkerke zou zijn verkracht en dat hij zowel in Iran als in België een homoseksuele relatie had, te wijzen op de stukken die hij ter adstructie van zijn voorgehouden relatie met Ali Reza M. neerlegde en te beweren dat verweerder deze stukken niet in vraag zou stellen. Met deze loutere en kennelijke miskennis van de inhoud van de bestreden beslissing, doet verzoeker aan deze inhoud op generlei wijze afbreuk. De voormelde motieven vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet op dienstige wijze aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

Gelet op het voorgaande, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid en problemen.

Verzoeker heeft gelet op het voorgaande op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke nationaliteit en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk en situatie, levensloop, profiel, geaardheid, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst, nog daargelaten dat hij dienaangaande niet het minste begin van informatie aanreikt, verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke nationaliteit, verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk en situatie, levensloop, profiel, geaardheid, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke nationaliteit, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk en situatie, levensloop, profiel, geaardheid, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een

land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

3.7. Betreffende het stuk dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt en omschrijft als “*Aanvullende Nota*”, dient te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat in het door verzoeker neergelegde stuk slechts wordt aangegeven: “*Verzoeker bezorgt Uw Raad nog volgende nieuwe elementen*”. Vervolgens volgt een opsomming van drie neergelegde stukken. Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en melding maakt van verzoekers wens om nieuwe elementen toe te voegen aan het dossier, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoeker neerlegt ter terechtzitting gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

3.8. Verzoeker duidt voor het overige niet hoe het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT